

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 312/2017-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej advokátkou JUDr. Vierou Strakovou, Námestie legionárov 5, Prešov, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co 42/2016 z 28. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1

Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 42/2016 z 28. februára 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“)

2. Zo sťažnosti vyplýva:

„Okresný súd Stará Ľubovňa rozsudkom zo dňa 16.11.2015, sp. zn. 6C/50/2012 žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zamietol. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 28.02.2017, sp. zn. 5Co/42/2016 rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa potvrdil.

... Krajský súd v Prešove sa plne stotožnil so skutkovým aj právnym odôvodnením súdu prvého stupňa.

Žalobkyňa žiadala určiť vlastnícke právo k parcele registra C KN [REDAKOVANÉ] zastavané plochy a nádvoria o výmere 712 m² a k rodinnému domu číslo súpisné 8 postavenému na pozemku parcela registra KN C [REDAKOVANÉ] zapísané na liste vlastníctva číslo [REDAKOVANÉ] pre katastrálne územie [REDAKOVANÉ] obec [REDAKOVANÉ] okres Stará Ľubovňa.

Svoj návrh odôvodnila žalobkyňa tým, že kúpna zmluva zo dňa 04.04.2006, ktorou previedla vyššie uvedené nehnuteľnosti na žalovaného syna [REDAKOVANÉ] je absolútne neplatným právnym úkonom.

Súd prvej inštancie ako prejudiciálnu otázku riešil otázku platnosti právneho úkonu – kúpnej zmluvy zo dňa 04.04.2006 nakoľko žalobkyňa počas konania tvrdila, že dôvodom neplatnosti právneho úkonu je skutočnosť, že v čase realizácie právneho úkonu dňa 04.04.2006 trpela duševnou poruchou, ktorá ju pre tento právny úkon robila nespôsobilou resp. neschopnou.

Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania predovšetkým vychádzajúc zo záverov dvoch znaleckých posudkov o duševnom stave žalobkyne, znalcov z odvetvia psychiatrie, o správnosti a pravdivosti, ktorých niet dôvodu pochybovať, súd má za to, že žalobkyňa v čase realizácie právnych úkonov, napriek používaniu antidepresív bola plne spôsobilá zrealizovať právny úkon – uzatvoriť so žalovaným kúpnu zmluvu.

S poukazom na závery dvoch znaleckých posudkov súd neuveril listinnému dôkazu – potvrdeniu ošetrojúceho psychiatra [REDAKOVANÉ], ktoré bolo vydané na žiadosť žalobkyne a ktoré je diametrálne odlišné od záverov dvoch znalcov. Znalci vo svojich

posudkoch na podklade zdravotnej dokumentácie a vyšetrenia žalobkyne, obsírne, logickým a presvedčivým spôsobom odôvodnili svoje závery, na rozdiel od ošetrojúceho lekára, ktorý v potvrdení len stroho uviedol, že žalobkyňa nebola schopná majetkových prevodov.

Po závere druhého znaleckého posudku žalobkyňa rozšírila dôvody neplatnosti napádaného právneho úkonu o ďalšie skutočnosti – neexistenciu vôle, rozpor s dobrými mravmi a o skutočnosť, že sa nejednalo o kúpnu zmluvu, ale o disimulovaný právny úkon – darovaciu zmluvu. Súd prvej inštancie aj odvolací súd aj tieto dôvody neplatnosti právneho úkonu vyhodnotili ako právne irelevantné nakoľko pokladničné doklady vystavené žalobkyňou, ktoré preukazujú, že od žalovaného prevzala dňa 04.04.2006 sumu 900.000,- Sk, a následne dňa 15.06.2006 sumu 1.160.000,- Sk a dňa 20.06.2006 sumu 2.440.000,- Sk. Pokiaľ by nebola vôľa žalobkyne uzatvoriť so žalovaným kúpnu zmluvu nebol by dôvod aby od žalovaného uvedené finančné prostriedky prijala a žalovanému dokonca o ich prijatí vystavila príjmové pokladničné doklady. Suma 1.055.896,28,- Sk bola žalobkyňi zo strany žalovaného poukázaná na účet vedený na jej meno v [REDAKOVANÉ], pokiaľ následne v rovnaký deň ako bola pripísaná táto suma na účet žalobkyne, žalobkyňa zrealizovala spätný prevod v prospech žalovaného v sume 755.000,- Sk, nemožno tento prevod charakterizovať ako dôkaz o tom, že došlo k uzatvoreniu darovacej a nie kúpnej zmluvy. ...

Postupom krajského súdu došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, teda k porušeniu ústavno-procesných princípov uvedených v čl. 46 a čl. 48 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 dohovoru. To, že súd nevykonal dokazovanie a nepredvolal žalobkyňou navrhovaného svedka [REDAKOVANÉ] ako ošetrojúceho psychiatra a bývalého súdneho znalca, ktorý vystavil potvrdenie, ktoré je diametrálne odlišné od záverov obidvoch znaleckých posudkov možno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu a rozsudok Krajského súdu v Prešove za arbitrárny nakoľko sa nevyporiadal so všetkými podstatnými argumentmi, ktoré žalobkyňa v konaní predkladala. Navyše ako vyplýva z odôvodnenia Krajského súdu v Prešove v odseku 30 - súd z rozhodovacej činnosti zistil, že znalec [REDAKOVANÉ] zomrel dňa 19.10.2016. ako to vyplýva z úradného záznamu napísaného na Krajskom súde v Prešove dňa 16.02.2017 a výsluch tohto znalca je praktický nezrealizovateľný. V čase, keď žalobkyňa žiadala vykonať tento dôkaz (16.11.2015 na pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok prvej inštancie), tak ešte

zrealizovateľný bol. Na druhej strane znalecký posudok je len jedným z dôkazných prostriedkov a medzi dôkaznými prostriedkami nemá dominantné resp. vedúce postavenie.

Krajský súd v Prešove k napadnutému rozsudku nedospel po riadnom a spravodlivom procese. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia resp. minimálnych garancií procesnej povahy /inherent procedural requirements/ je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.“

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/42/2016 zo dňa 28.02.2017 došlo k porušeniu ústavného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a k porušeniu práva na ochranu majetku podľa čl. I Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a k porušeniu práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru.

2. Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/42/2016 zo dňa 28.02.2017 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania...“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

8. Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu.

9. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 6 C 50/2012 zo 16. novembra 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol žalobu sťažovateľky o určenie vlastníckeho práva. O odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. K namietanému porušeniu označených práv malo dôjsť tým, že krajský súd nevykonal dokazovanie a nepredvolal sťažovateľkou navrhnutého svedka (ošetrojúceho psychiatra [REDACTED]). Podľa sťažovateľky je preto rozsudok krajského súdu arbitrárny, keďže krajský súd sa nevysporiadal so všetkými podstatnými argumentmi, ktoré sťažovateľka v konaní predkladala, a rozsudok krajského súdu je neodôvodnený.

10. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

14. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

15. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická a právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

16. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

17. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že nebol vykonaný dôkaz, ktorý navrhla, a to výsluch [REDAKOVANÉ], ústavný súd upriamuje pozornosť na túto relevantnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu:

„V žalobe žalobkyňa tvrdí, že v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy, t.j. dňa 4.4.2006, trpela duševnou poruchou, ktorá ju robila na tento právny úkon nespôsobilou.

Podľa potvrdenia ošetrojúceho lekára [REDAKOVANÉ] z 17.4.2012 žalobkyňa je od 17.6.2005 liečená v jeho ambulancii a v čase majetkových prevodov (apríl 2006) nebola spôsobilá robiť žiadne právne úkony ohľadne disponovania s nehnuteľnosťami.

Za účelom posúdenia duševného stavu žalobkyne v čase realizácie právneho úkonu – kúpnej zmluvy z 4.4.2006 súd nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatria.

Podľa záverov znaleckého posudku, ktorý vypracovala dňa [REDAKOVANÉ] zo dňa 29.3.2013 žalobkyňa sa v čase podpísania kúpnej zmluvy – dňa 4.4.2006 podrobovala ambulantnej psychiatrickej liečbe depresívnej poruchy, reaktívne viazanej. Táto porucha však nemala vplyv na jej ovládaciu či rozpoznávaciu schopnosť. Dňa 4.4.2006 bola žalobkyňa plne spôsobilá robiť právne úkony. U žalobkyne znalkyňa zistila prítomnosť jednoducho štruktúrovanej osobnosti, intelektovo v pásme priemeru s histrionskymi rysmi Tento typ osobnosti nenaruša ovládaciu ani rozpoznávaciu schopnosť.

Z psychiatrického hľadiska bola žalobkyňa dňa 4.4.2006 plne spôsobilá previesť slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne právny úkon – kúpnu zmluvu. Taktiež bola plne spôsobilá previesť akýkoľvek právny úkon.

Žalobkyňa dňa 4.4.2006 z psychiatrického hľadiska bola v čase podpísania kúpnej zmluvy plne schopná správne pochopiť a posúdiť následky svojho konania, bola schopná plne a správne odlíšiť podstatné od nepodstatného, bola u nej plne zachovaná schopnosť vyznať sa v situácii, porozumieť jej a adekvátne ju riešiť, bola u nej plne zachovaná chápanosť a predstavivosť.

Zhodnotením zdravotnej dokumentácie sa u žalobkyne zistená depresívna porucha prejavovala konkrétne: smutnou náladou, zvýšenou unaviteľnosťou, plačlivosťou, poruchami spánku, zvýšeným vnútorným psychickým napätím. Skreslene vnímanie reality vo forme bludov či halucinácií u žalobkyne nebolo preukázané počas celého priebehu liečby Taktiež intenzita príznakov nebola taká, aby bola nutná psychiatrická hospitalizácia.

V závere znalkyňa uviedla, že štúdiom dostupnej dokumentácie, v kombinácii s faktami, ktoré uviedla žalobkyňa počas znaleckého vyšetrenia, žalobkyňa v čase podpísania kúpnej zmluvy bola plne spôsobilá slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne tento právny úkon vykonať. Skutočnosť, ktorú uviedla znalkyňa, že si na nič nepamätá, znalkyňa

hodnotí ako vedomé klamstvo, čo je častý jav pri typoch osobnosti, akým je aj žalobkyňa – jednoducho štruktúrovaná, histrionská osobnosť, v staršom názvoslovi tzv. hysterická osobnosť.

Keďže žalobkyňa vzhľadom na potvrdenie [REDAKOVANÉ] spochybňovala závery znaleckého posudku znalkyne [REDAKOVANÉ], bolo nariadené kontrolné znalecké dokazovanie, kontrolný znalecký posudok vypracovala [REDAKOVANÉ], zo záverov jej znaleckého posudku vyplýva, že sa plne stotožňuje so závermi znaleckého posudku vypracovaného [REDAKOVANÉ], pričom doplnila že antidepresíva, ktoré žalobkyňa užívala v čase pred ako aj v čase podpísania zmluvy neovplyvňujú rozpoznávacie ani ovládacie schopnosti, teda aj počas ich užívania bola plne spôsobilá pochopiť a posúdiť následky svojho konania v súvislosti s uzavretím kúpnej zmluvy zo dňa 4.4.2006. “

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozsudku uviedol:

„K odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie riadne odôvodnil prečo nevykonal dôkaz výsluchom [REDAKOVANÉ]. Konštatoval, že znalci v znaleckom posudku na podklade zdravotnej dokumentácie a vyšetrenia žalobkyne obšime logickým a presvedčivým spôsobom odôvodnili svoje závery na rozdiel od ošetrojúceho lekára [REDAKOVANÉ], ktorý v potvrdení len stroho uviedol, že žalobkyňa nebola schopná majetkových prevodov. Keďže súd disponoval dvomi totožnými znaleckými posudkami, odmietol ako neefektívny súdne konanie predlžujúci návrh právnej zástupkyne žalobkyne na vykonanie dôkazu výsluchom [REDAKOVANÉ], teda na argument žalobkyne bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia s poukazom na základné spravodlivého súdneho procesu a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva.“

18. Podľa § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

19. Podľa § 185 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

20. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

21. Dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu, cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prerokúvanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy.

22. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd

pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu v odôvodnení rozhodnutia zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že (ne)majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

23. Ústavný súd zároveň odkazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí súdov v prvom a druhom stupni v tej istej veci tvoria jeden celok a nemožno na nich nahliadať izolovane (II. ÚS 78/05).

24. Ústavný súd k námietke sťažovateľky týkajúcej sa nevykonania navrhnutého dôkazu (výsluchu [REDACTED]) zdôrazňuje, že okresný súd a krajský súd postupovali v intenciách už uvedeného, keď vo svojich rozsudkoch jasne a zrozumiteľne zdôvodnili, prečo navrhnutý dôkaz nevykonali.

25. Pokiaľ teda okresný súd, resp. krajský súd svoje rozhodnutie v tejto časti riadne odôvodnili, samotným nevykonaním dôkazu tak neporušili označené práva sťažovateľky.

26. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

27. Vzhľadom na okolnosti preskúmvanej veci možno konštatovať, že k porušeniu označených práv sťažovateľky rozsudkom krajského súdu nedošlo, a preto ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júna 2017